

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐὺ α ν α γ ν ὼ σ τ ω ς, διότι πολλάι τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς, ὅτι οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΔΑΝ

[Συνέχεια]

Α'

Τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλβέν.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς χαρραγῆς, ὁ νεωκόρος ἔκρουε θορυβωδῶς τοὺς κώδωνας τοῦ κωδονοστασίου διὰ τὸν πρωϊνὸν ἐσπερινόν, αἱ δὲ οἰκονόμοι τῆς κωμοπόλεως φέρουσαι τὰ λευκὰ αὐτῶν περιζώματα διετέλουν ἐν ἐνεργῶ ὑπηρεσίᾳ.

Τὸ Ἐλβέν ἦν ἀνάστατον.

Αἱ οἰκίαι ἐβόμβυζον ὡς κυψέλαι μελισσῶν.

Αἱ χύτραι εἶχον τεθῆ ἐπὶ τῆς ἐστίας πρὸ τῶν δαυλῶν, τὸ δὲ ζέον ὕδωρ ἀνέδιδεν ἀτμούς. Τὰ πάντα ἠτοιμάζοντο διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Δὲν ὑπῆρχεν οἰκογένεια, ὅσῳ πτωχῇ

καὶ ἂν ἦν, ἥτις νὰ μὴ ἀνέμενε σωρείαν φίλων καὶ συγγενῶν.

Ἦτο ἐπίσημος ἡμέρα τοῦ τόπου, τρεῖς δὲ ἤδη κυριακάς, κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς λειτουργίας ἐξοδον, ὁ κῆρυξ ἀνήγγελε μεγαλοφώνως παντοῖα εἶδη διασκεδάσεων, σκοποβολῆν, πάλην, βάτραχον, μετὰ ἄθλων εἰς τοὺς νικητὰς προσφερομένων ὑπὸ τῶν γενναϊοδώρων πυργοδεσποτῶν καὶ τῶν ἀστῶν τῶν πέριξ.

Ὁ καιρὸς ἦν εὐδιος.

Ζωηρὸς ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ δ' ἡμέρα προεμνηνύετο λαμπρά.

Ἡ Νιότ Κουσάκ πρώτη ἠγέρθη ἐν τῇ κωμοπόλει.

Πολὺ πρὸ τῆς ἡοῦς οἱ θεράποντες τοῦ σταύλου τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου εὐρίσκοντο ἐπὶ ποδός, ἐτοιμαζόμενοι διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ζῶων, ἅτινα δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ ἐλθωσιν.

Ἐν τῇ μαγειρείῳ ἡ κυρὰ Ζακοῦ διηθουε ἀπὸ τῆς χαρραγῆς πληθὺν γυναικῶν, σπευδουσῶν εἰς πᾶσαν τοιαύτην ἐπέιγουσαν περίστασιν νὰ παράσχωσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν.

Ἐνόμιζε τις, ὅτι ἡ πατρὶς διετέλει ἐν κινδύνῳ τοσοῦτος πανταχοῦ ἐγένετο θύρβος.

Πλὴν δὲν ἐπρόκειτο περὶ κινδύνου ἀλλὰ περὶ ἐορτῆς. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδράμωσι κατὰ κατακτητῶν, ἀλλὰ νὰ δεχθῶσι ξένους καὶ νὰ περιποιηθῶσιν αὐτούς.

Εἶχε συρρεύσει ἐκεῖ πληθὺς καλογραϊῶν παντοίων ταγματῶν ἵνα ὑπηρετήσωσι. Πᾶσαι δ' αὐταὶ ἠσχολοῦντο μετὰ ζήλου εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν τροφῶν καὶ τὴν διευθέτησιν τῶν τραπεζῶν.

Ἡ κυρὰ Νικόλ ἐπιτηροῦσα εἶδιδε τὰς δεούσας διαταγὰς καὶ προσεῖχεν εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ὁ ὀβελὸς ἐστρέφετο ἤδη, τὰ δὲ πύραυρα ἀπήστραπτον ὑπὸ τὰς χύτρας ἀναδιδούσας εὐάρεστον ὀσμήν.

Αἱ τροφαὶ ὑπῆρχον ἄφθονοι ἵνα τροφῇ ὀλόκληρος στρατός.

Οἱ νεανίαι τοῦ Μαλεστρά ἠδύναντο νὰ ἐλθωσιν, ἐπίσης καὶ οἱ τοῦ Ζοσελὲν καὶ τοῦ Λοκμινέ.

Θὰ ἐγίνοντο δεκτοὶ μετ' εὐχαριστήσεως.

Τὰς ἡμέρας ὅμως ἐκείνας τὸ ποσὸν τῶν τροφῶν δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ποῖον αὐτῶν. Εἰς μάτην δύναται τις νὰ ἦ καλὸς μάγειρος, δὲν εἶναι ὅμως εὐκόλον νὰ προσέχη τὰς χύτρας του, συγχρόνως δὲ νὰ ὑποδέχηται τοὺς προσερχομένους καὶ ν' ἀσπάζεται τὴν σωρείαν τῶν ἐξαδέλφων, οἵτινες ἔρχονται ὀλονέν.

Οἱ συγγενεῖς ἐνὶς Βρεττανου τοῦ Ἐλβέν ἢ τοῦ Λοκελτὰς ἢ τοῦ Πλουμεργὰ εἰσὶν ἀπιστεύτως πολλοί. Τοῦτο ὅμως οὐδαμῶς στενοχωρεῖ αὐτούς.

Οἱ Μορβιανοὶ ὑποδέχονται καὶ φιλοξενοῦσι τοὺς συγγενεῖς τῶν πρόθυμοι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς πᾶσαν θυσίαν. Ἐξαντλοῦσι πᾶσαν αὐτῶν οικονομίαν, κενοῦσι τελείως τοὺς ὀρνιθῶνας τῶν χωρὶς νὰ δυσανασχετῶσιν ἢ νὰ λυπῶνται διὰ τοῦτο.

Οἱ ἐξάδελφοι θ' ἀποδώσουσιν αὐτοῖς τὴν

φιλοξενίαν κατὰ τὸ προσεχὲς προσκύνημα τῆς ἐνορίας τῶν.

— Τὸ Πενοὲ καὶ τὸ Τρεδιὸν θὰ τραβήξουν τὸν βάτραχον αὐτὴν τὴν χρονιά, εἶπεν ὑπηρετίς τις. Ποῖος θὰ κερδίσῃ ;

— Τὸ Πενοὲ βέβαια, ὑπέλαβεν ἑτέρα, ἂν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος λάβουν μέρος.

— Ὁραῖα παλληκάρια, εἶπε μία τῶν μοναχῶν, ἐνδιαφερομένη διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ Κεραנדάλ.

— Ὁ Ἰάκωβος ἐνέριδεν εἰς τὴν σκοποβολὴν πέρυσι καθὼς πάντοτε. Εἶναι περίφημος σκοπευτής. Τὸ βραβείον ἦτο μία ὠραία ἀργυρὰ καρφίτσα ποῦ ἤξιζε ἐν τάλληρον. Τὴν ἔδωκε τῆς Νιότ διὰ νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἀλήθεια, Νιότ ;

— Ναί, βέβαια.

— Πλούσιον δῶρον, εἶπε στενάζουσα, ἄλλη καλογραῖα παρηκμακυῖα ἤδη τὴν ἡλικίαν. Δὲν εἶχα τέτοια τύχη εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Φαίνεται πῶς ἡ δεσποσύνη τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς νυμφεύεται.

— Θὰ ἰδοῦμε ἕνα ἐξαισίον γάμον.

Οὐδεμία τῶν γυναικῶν ἐστέναξεν. Οὐδαμῶς ἐξηλοτύπησαν τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ.

Ἡ καρφίς ἡ ἀξίζουσα ἐν τάλληρον ἐκέντα τὴν ζηλοτυπίαν τῶν καὶ ἐφθόνου τὴν Νιότ, ἥτις ἀπέκτησεν αὐτὴν ἀντὶ τόσῳ μικροῦ τιμῆματος. Τὰ πλούτη τοῦ Σαίν-Ζιλδὰς ἦσαν τόσον ἀνώτερα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ὄνειροπολημάτων αὐτῶν, ὥστε οὐδὲ νὰ φαντασθῶσιν αὐτὰ διεννοῦντο.

Ἐν τούτοις ὁ νεωκόρος ἤρξατο κρούων τοὺς κώδωνας προαγγέλλων τὴν λειτουργίαν.

Αἱ ἄμαξαι ἐπορεύοντο ἤδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἐλβέν, τῆς διασχιζούσης εὐθὺς τὴν κωμόπολιν ἀπ' ἀκρου εἰς ἄκρον.

— Νά ! ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι, εἶπεν ἡ κυρὰ Ζακοῦ. Κάμετε γρήγορα.

Αἱ ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες ἐδιπλασίασαν τὸν ζῆλόν τῶν.

Ἡ ξενοδόχος ἔνευσε τῇ Νιότ, ἥτις ἐσπευσε.

— Καὶ ἡ νέα κυρία ; ἠρώτησεν.

— Εἶναι πολὺ ἀδύνατη, ἀπῆντησεν ἡ Νιότ, καὶ τὸ χρωμὰ τῆς εἶναι πολὺ ὠχρόν.

Ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου ὁ ζῆλος ἦν εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἐξω ὁ θόρυβος ὀλονέν ἠῤῥα.

Διήρχοντο φορεῖα παντὸς εἶδους, ἰδίως ἐλεεινά, πλήρη γυναικῶν, παίδων καὶ γερόντων, πάντων ἐν εὐθυμίᾳ καὶ χαρᾷ.

Ὅλοι ἐνδεδυμένοι αἱ μὲν γυναῖκες δι' ἐσθῆτων ἐκ χονδρῶ ὑφάσματος ζυγίζουσῶν ἐξ τοῦλάχιστον χιλιόγραμμα, ἢ ἐξ ἰνδιάνης ἢ τουλπανίου, οἱ δ' ἄνδρες δι' ἐπιχιτωνίων ἢ σάκκων, ἔχαιρον, ἐκραύγαζον, ἔψαλον καὶ ἐθορύβουν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Πλεκαρδὲν ἐχαιρέτων τοὺς τοῦ Πλωδρὲν πετῶντες τοὺς πῖλους τῶν εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ ἀγρόται τοῦ Κερδρογουὲν ἔτεινον τὰς ἐκ κέρατος ταμβακοθήκας τῶν τοῖς φίλοις αὐτῶν τοῦ Τρεδιόν, Αἱ κόραι τοῦ Σουλνιάκ αἱ πεφημισμένα.

ἐγέλων τοῖς νεανίαις τοῦ Πλουμελέκ, ἵνα δείξωσι τοὺς λευκοὺς καὶ μαργαριτοειδεῖς αὐτῶν ὀδόντας.

Ἐμίλου περι τῶν κτυπημάτων, ἄτινα ἀντηλλάγησαν κατὰ τὸ τελευταῖον προσκύνημα τοῦ Μολάκ ἢ τοῦ Σαίν-Κονγάρ.

Δὲν ὑπάρχουσι ἑορταὶ ἄνευ δικπληκτισμῶν τοῦτο δ' ἀποδεικνύει ὅτι ἐπαξίως ὑπερασπίζει τις τὴν σημαίαν τῆς ἐνορίας.

Ἄλλως τε δὲ εἶναι ὄνειδος νὰ κτυπᾶται τις τὸν ἀντίον, εἶναι αἰσχος νὰ ἦναι τις δειλός, τοιοῦτος δὲ δὲν εἶναι ὁ Βρετανός.

Ἄπαγε!

Γενναῖος μαχητής, προκειμένου περι κτυπημάτων, ἦτο ὁ Ἰάκωβος Κερανδάλ, ὅστις πανταχοῦ ὅπου ἀνάγκη παρίστατο ἀντεπροσώπευε γενναίως τὸν τόπον του.

Διὰ τοῦτο, μεθ' ὅλα τὰ περὶ αὐτοῦ λεγόμενα κρύφα, ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων αὐτὸν εἰς ἄκρον.

Ἡ γενναϊότης θεωρεῖται ὡς τιμὴ ἐκεῖ ὅσον εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, Ἀληθῶς ὁ Ἰάκωβος ἦτο ἀνδρείος, ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον καὶ ἔτοιμος πάντοτε ν' ἀνδραγαθήσῃ.

Καὶ ὁ Κορεντίνος ἦν ἐπίσης γενναῖος, ἀλλ' ὀλιγώτερον τοῦ Ἰακώβου τολμητίας.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν δημοφιλέστερος.

Εἰς τὰς ἐνορίας θὰ ἀνύψουν καὶ θὰ ἔφερν αὐτὸν ἐν θριάμβῳ ἂν ἤθελεν.

Ἡγάπων τὸν Ἰβ διὰ τὸν ἐντιμον χαρακτῆρά του,

Ἐθαύμαζον τὸν Κορεντίνον διὰ τοὺς εὐγενεῖς αὐτοῦ τρόπους καὶ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν του.

Ἄλλ' ὁ ἦρωας τῶν προσκυνημάτων καὶ τῶν πανηγύρεων ἦν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ Ἰάκωβος διήγειρεν ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν.

Ἐλάτρευον αὐτόν.

Οἱ κώδωνες ἤχουν τὸ τελευταῖον, ἡ δ' ἐκκλησία τοῦ Ἐλβὲν ἦτο ἐμπλεως πλήθους τὸ κοιμητήριον ἦν πλήρες ἐπίσης μέχρι τῶν τοιχῶν καὶ αὐτὸς ὁ κῆπος τοῦ ἱερέως εἶχε καταληφθῆ, ὅτε ἡ ἀμαξία τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος τοῦ Ζοσελὲν εἰσήλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου.

— Νά, ὁ κύρ Λεσγιδού! ἀνέκραξεν ἡ Νιότη.

— Τόσω πρωί, ὑπεντοθόρισε ἡ κυρὰ Ζακού. Δὲν κοιμᾶται ἡ μαϊμού!

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΓ'

Τῇ μίᾳ μάχῃ, ἔπειτα τὴν ἄλλῃ, Πού ἐγίνοντο μαζί εἰς δύο μέρη, θὰ σὰς εἰπῶ... Ἡ λύσσα ἦταν τόση, Π' ὅποιος ἀπὸ μακρὰ νὰ καταβαίνου, Ἐβλεπε τὰ σπαθῖα 'ς τὰς πανοπλίας. Κόβοντας ἀπ' αὐταῖς τόσα κομμάτια Ἐτρμε ἐπὶ τὸ φόβο σὰν καλάμι.

(ΟΡΓΑΝΟΣ ΕΡΩΝΕΟΣ)

Ἴσως ἦτο ἡ ἀμοιβὴ τῆς καρτερίας. Κάρολος ὁ Ἀνδεγαυός εἶπασεν εἰς τὴν ἀκτὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἠσθάνετο ὅτι τὸ θάρρος αὐτοῦ ἐκινδύνευε νὰ ἐκλείψῃ.

Ἄν τις ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του, θὰ ἔβλεπεν ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς, οὔτε ταχύτεροι, οὔτε βραδύτεροι ἦσαν τῶν συνήθων. Ὅτε πᾶσα ἐλπίς ἐξωτερικῆς βοήθειας ἐξέλιπεν, ἡ ψυχὴ του εὐρεθεῖσα ἐν τῷ διλήμματι: ἢ νὰ ὑποκύψῃ ἠττηθεῖσα, ἢ νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ κινδύνου, ἀνέπτυξε τοιοῦτο σθένος, οἷον οὐδέποτε ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἱκανὴ ν' ἀναπτύξῃ, ἂν μὴ ἐπήρχετο ἡ περίστασις.

Ἡ γαλέρα εἶχε βυθισθῆ εἰς μιλλίου περιπόου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἀπόστασις, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Δινάρου καὶ τῆς Σιβιταβέικιας ὃ δὲ Κάρολος ἐξῆλθεν εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ τόσον κεκοπιακῶς, τόσον ἐξηνητλημένος, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ζωὴ διετηρήθη μόνον ἐν αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ ἐν τῇ θαλάσῃ.

Τὴν πρωτὰν, ὁ φιλοδόξος ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ προωρισμένος ὅπως ἀνατρέψῃ τὸν θρόνον τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, εὐρέθη ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἀμμου, παγωμένος καὶ κατὰβροχος.

Ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων ἡδύνατο ἀτιμωρητὴ νὰ τὸν προσβάλλῃ ὁ δειλότερος, νὰ τὸν φονεύσῃ.

Μία μόνη, ἔστω καὶ ἀσθενεστάτη πνοή, ἡδύνατο νὰ σβέσῃ τὸν ζωϊκὸν σπινθῆρα, ὅστις ὠλισθαίνειν, οὕτως εἰπεῖν, τρέμων περὶ τὴν ἔδραν τῶν συναισθημάτων. Ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, εἰσδύουσα εἰς τὰς φλέβας του, ἤρξατο νὰ θερμαίνῃ τὸ αἷμά του καὶ ν' ἀνακαλῆ τὴν ζωὴν εἰς τὰς συνήθεις αὐτῆς λειτουργίας. Ἐπὶ τέλους, ὁ Κάρολος ὑπεγερθεὶς ἐκάθησεν, ἀλλ' ὡς ἀνθρωπος οὐδὲν ἐνθυμούμενος καὶ βλέπων μετὰ τρόμου τὴν θάλασσαν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριος, ἡ θάλασσα ἤρεμος. Μαρτύρια δὲ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ὀργῆς, ἐφαίνοντο ἐπιπλέοντα, κωπηλάται, σανίδες καὶ κῶπαι. Φαιδρά, κυανόχρους καὶ ὠραία, ἐκινεῖτο βραδέως, ὡς τὰ βήματα

τοῦ Κυρίου, προσκαλοῦσα τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν θελήτρων τῆς ἡδονῆς νὰ ἐμπιστευθῶσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀπειρον ἐπιφάνειάν τῆς.

Τοιαῦτα θέλητρα ἔχει καὶ ἡ ἀμαρτία! Ἐν μέσῳ τῶν λειψάνων τῆς τρικυμίας, διεκρίνετο Ἄρμάνδος, ὁ δυστυχῆς κυβερνήτης. Ἐπλεεν ὑπτίος, καὶ ἡ γαστήρ αὐτοῦ, ἡ ἐκ φύσεως ἐξωγκωμένη, εἶχεν ἐξογκωθῆ ἔτι μᾶλλον, ὡς ἐκ τοῦ καταποθέντος ὕδατος. Φερόμενος τῆδε κάκεισε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἐφαίνετο ὡσεὶ πλέουσα νῆσος. Καὶ ὅτε μὲν τὸ κύμα, ἀνυψοῦν αὐτὸν ἐπὶ τῶν νῶτων του, ἐφαίνετο θέλον νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' αἰφνης ἀποσυρόμενον τὸν μετέφερε μακρότερον ἢ πρὶν ὅτε δὲ ἀπέθετεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς παραλίας, ἀλλ' αἰφνης, ὡσεὶ μετανοήσας, ἐπανερχόμενον τὸν ἠσπάζεν αὐθις. Ἄν δὲ ἀπαξ ἦ δις ἤρχετο ἀσθενές, ὡπισθοχωρεῖ ὅσον ἡδύνατο, ὡσεὶ θέλον νὰ ἐφορμήσῃ ἰσχυρότερον οὕτω δὲ κατὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ἐπάνοδον, περιβάλλον αὐτὸν διὰ τῶν ἀφρῶν του καὶ κοχλάζον, τὸν ἐπανάφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἐν θριάμβῳ. Ἐφαίνετο παιδίον παίζον μετὰ τοῦ ἀθύρματός του... ἀλλὰ τὰ ἀθύρματα τῆς θαλάσσης εἶναι συντρίμματα πλοίων καὶ πτώματα.

— Πτωχὲ κυβερνήτα Ἄρμάνδε! εἶπε στεναῖα ὁ Κάρολος, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτόν, καὶ ἐβυθίσθη εἰς ἀλγεινὰς σκέψεις.

Εἶτα, ἀνυψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε μακρὰν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πλοῖά τινα, τὰ ὅποια, ὠθούμενα ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, ἔπλεον πρὸς τὴν γῆν.

Ὁ Κάρολος, λησμονήσας πᾶν ἄλλο αἰσθημα, ἀγωνιῶν μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος, ἠγέρθη ὀρθιος, προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ ἂν τὰ πλοῖα ἐκεῖνα ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του.

Ὁ οἶκος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ φιλοδόξου ὁμοιάζει πρὸς τὰ ἐν τῷ νῶ τοῦ παράφρονος φωτεινὰ διαλείμματα.

Ὁ κυβερνήτης Ἄρμάνδος καὶ οἱ ἐν τῇ συμφορᾷ συναδέλφοί του ἐλησμονήθησαν διὰ παντός!

— Μὴ με ἀπατῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μου; μὴ με πλανᾷ ὁ πόνος μου; ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἴδῃ καλλίτερον. Δὲν εἶναι ἐκεῖνη ἡ προσφιλὴς σημαία μου; εἶναι βεβαίως κυανῆ... ναί... ὄχι... Ἄ! εἶθε με τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Διονυσίου νὰ ἦναι αὐταὶ αἱ γαλέραι μου, καθὼς ἡ σημαία των εἶναι πράγματι κυανῆ... ἀλλὰ φεῦ! καὶ αὐτὴ ἡ τοῦ Μαρφρέδου ἔχει τὸ ἔδαφος κυανοῦν... ἀλλ' ὁ λευκὸς ἀέτος εἶναι μέγας καὶ θὰ διεκρίνετο... ὦ! καθὼς ἐκυμάτισαν, εἶδον μίαν πτυχὴν ἐρυθρὰν... ναί, ἐρυθρὰν... ὦ ἅγιε Μαρτίνε! ἡ σημαία μου!... τὰ χρυσὰ κρίνα!... καὶ τὸ ἐρυθρὸν δίκρανον!...

Ταῦτα λέγων, ἐξεδήλου τοιοιουτρόπως τὴν χαρὰν του, ὥστε καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, ἐνθυμούμενος βραδύτερον αὐτὴν, ἠρρυθρία, διότι εἶναι ἀρχαῖόν τι γνωμικόν, ὅτι «οὐδεὶς εἶναι ἦρωας, ὅταν ἦναι μόνος».

Ἡ τύχη, ὡς γυνή, βαρυνθεῖσα τὸν